

Csák Gyöngyi

Rég itt kellene lenned...

Lassan kivet magából a lét
bár nagylelkűnek mutatkozott
ajándékait előlem
most orvul visszalopja.

Nem igaz hogy nincs
hogyan nem maradt belül semmi
csak az ocsúdás lassúbb
a változó világ dolgaira.

Mentálisan pusztítanak
a napi hírek, bőröm után
szívemet is átítatják
gyorsan ható mérgei.

Hol maradsz ilyen sokáig,
rég itt kellene lenned
ülöd ágyam szélén
vénülő keziddel
vénülő kezem fogva
buzgó, szép meséssel
a valóságról figyelmem
elterelni...

Huzat

Mintha tudatosan tenné,
valami gonosz huzat
faltól-falig sodor.

Micsoda panoráma ez,
miért csak most
miért a nagy távolodás

legmagasabb csúcsáról látom
és ismerem fel
a nagyívű, szép történeteket,
melyekkel merülök örökre
netán pokolra szálllok...

Megbékélés

Egy-egy versfedél
árnyékában néha még
kuporoghatunk.